

Aangenaam...

Vico Oling

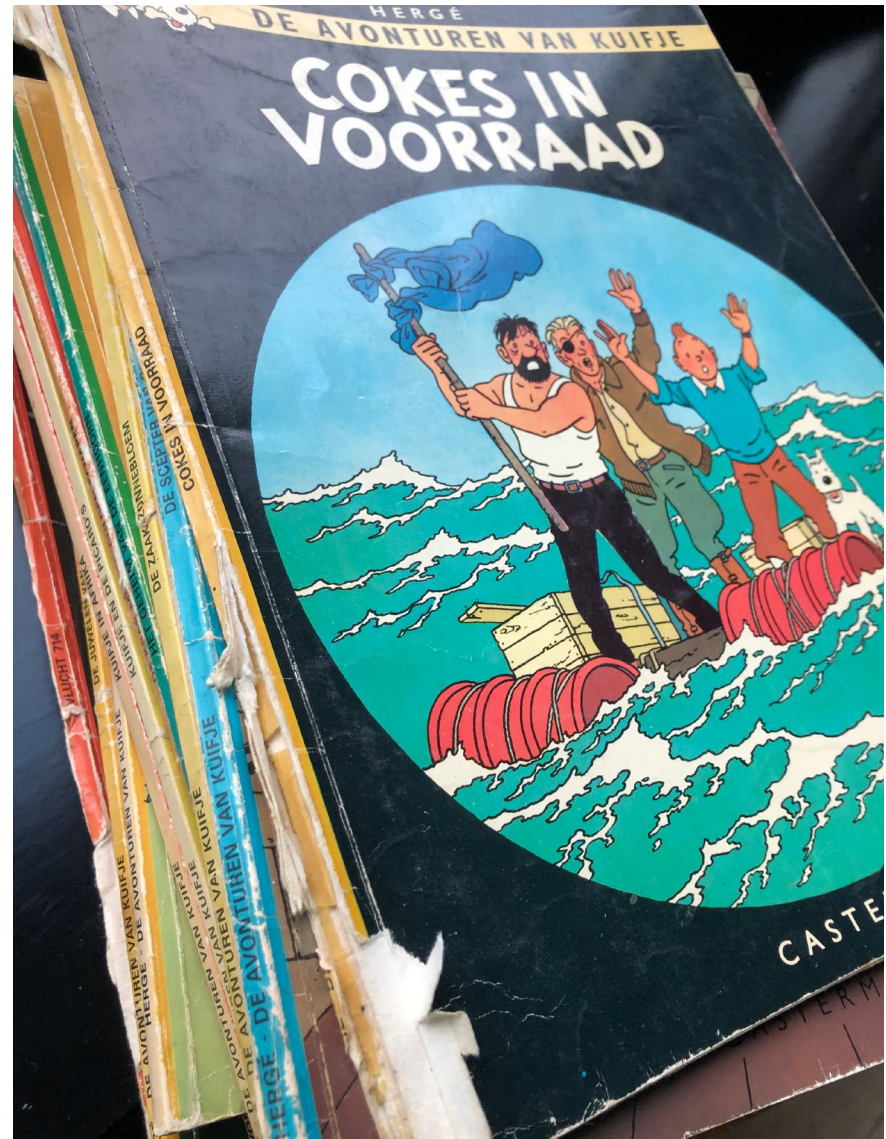
Waar het allemaal begon

Ik ben van 1971 en denk dat ik vanaf een jaar of tien, elf wist dat ik schrijver wilde worden. Op de lagere school schreef ik het liefst verhalen. Het was mijn moeder die me in de richting van de journalistiek dirigeerde. En Kuifje natuurlijk. Ik verslond die stripboeken en sommige zelfs meerdere keren, en heb diezelfde stripboeken die ik las in mijn bed, nog steeds liggen in mijn kast. Ja, ik wilde ook zo'n leven als Kuifje en dingen meemaken en mensen ontmoeten. Ik wilde schrijvend journalist worden en richtte mijn leven zo in om dat doel te bereiken.

Ik deed de Havo, want dat was nodig voor de opleiding journalistiek in Utrecht, mijn geboortestad. Jammer genoeg werd ik uitgeloot en had ineens dus heel veel vrije tijd die ik invulde met de lerarenopleiding Nederlands. Toen ik halverwege dat jaar hoorde dat ik ingeloot was voor journalistiek liet ik die opleiding voor wat hij was en bereidde ik me voor om in augustus 1991 in Utrecht te beginnen. Nirvana bracht een paar weken later de single [Smells Like Teen Spirit](#) uit.

Vier jaar deed ik over mijn studie, precies het aantal jaren dat ervoor stond. Op zich een godswonder want de propaedeuse, het eerste jaar van de opleiding, smeerde ik uit over drie jaar. Mijn grote probleemvakken waren economie en statistieken. Gelukkig mocht ik wel al verder met de studie.

Stage

Ik ging op stage bij de [Amersfoortse Courant](#) en proefde daar van de echte journalistiek. Ik moest kiezen voor een medium-richting binnen de opleiding: tv, radio, krant of tijdschrift. Ik koos voor het laatste want in een tijdschrift kon ik mijn verhalen natuurlijk het beste kwijt! Ik moest ook een inhoudelijke richting kiezen binnen de journalistiek en waar sommige studiegenoten kozen voor Latijns-Amerika of Sport koos ik voor Criminaliteit en Justitie.

In die keuze speelde ook mee dat we Naar New York zouden gaan, daar ga ik niet over liegen, maar ik was wel degelijk ook geïnteresseerd in het “goede” tegenover het “slechte” en alles wat daartussen zit. Maar goed, die trip naar New York was natuurlijk wel de smaakmaker. Ik was daar in een sportsbar live getuige van de witte Ford Bronco die, met de van moord verdachte [OJ Simpson](#) erin, over de snelweg scheurde aan de andere kant van dat immens grote land. Voor mijn eindexamen moest ik een visie schrijven die ging over het gebruik van criminele bronnen. Daarvoor interviewde ik [Peter R. de Vries](#) die me zeker een half uur telefonisch te woord stond. Ik studeerde af en begon te werken voor Panorama. Na een half jaar besloot ik drie maanden lang op reis te gaan naar Australië.

Ik ging op bezoek bij de NOS-correspondent van destijds Wabe Roskam die er een blaadje op nahield: de Dutch Weekly. Een vrolijk en gezellig krantje dat verslag deed over ontwikkelingen in Nederland voor de Nederlanders in Australië. Roskam vroeg of ik niet mee wilde werken aan dat magazine. Ik zei nee en droom nog steeds af en toe weg bij het idee wat er van me gekomen zou zijn als ik ja had gezegd.

Lezing misdaad dossier Panorama

PANORAMA

SINDS 1913

Nederland en België € 3,99 / Rest van Europa € 5,75

NR 7 17 FEB - 24 FEB 2021

IJSKOUD
KUNSTJE

SEKS TIJDENS
CORONA

Welk type ben jij?

GUIDO
WEIJERS
'Ik ben
kritisch,
maar geen
wappie'

HILLIS & HOLLEEDER DODELIJK DUO

10 JAAR
NA ZIJN BRUTE
LIQUIDATIE

WAT HAD
'DE OUWE' MET
'DE NEUS'?

PANORAMA

SINDS 1913

Nederland en België € 3,99 / Rest van Europa € 5,75

NR 4 27 JAN - 3 FEB 2021

VERSLAGGEVER IN DE KUIP

HAND IN HAND
ZONDER
KAMERADEN

Hoe Mario
Balotelli
zijn eigen
carrière
saboteerde

19 SEKSFEITEN OM DE BARRE
CORONATIJD MEE OP TE LEUKEN

HET EINDE VAN DE LAATSTE GODFATHER

ONDANKS DE
BESCHERMING VAN
SATUDARAH ZIT
'DIKKE' PIET S.
ACHTER TRALIES

Ik was wel degelijk ook geïnteresseerd in het “goede” tegenover het “slechte” en alles wat daartussen zit.

Tijdens de terugreis van Australië naar Nederland maakte ik een tussenstop van een week in Bangkok. Ik kwam in contact met een Deense dame die op bezoek ging bij een Engelse gevangene in de Bang Kwang gevangenis van Bangkok, dat ook wel met gevoel voor humor Bangkok Hillton genoemd wordt. Het is een van de heftigste gevangenissen ter wereld en ik vroeg aan de Deense of er ook een Nederlander zat.

Dat was [Pedro Ruijzing](#) die daar een levenslange straf uitzat voor heroïnesmokkel. Ik besloot Pedro op te zoeken in de gevangenis en maakte een praatje van een uur met deze voor mij volslagen onbekende man. Hij zat er een levenslange straf uit, en natuurlijk wilde hij heroïne smokkelen, maar het deed me wel wat om die man te zien. Ik gaf hem wat spulletjes zoals koffie en andere levensmiddelen en deed toen wat hij niet kon: in vrijheid naar huis vliegen.

Terug in Nederland begon ik naast Panorama ook te werken voor andere tijdschriften en krantjes zoals het krantje van Stichting Themis van de beruchte Haagse crimineel [Eef Hoos](#). Deze man stond bekend als hoofd van het incassobureau Toetanchamon en zou niet alledaagse middelen als bommen inzetten om zijn gelijk te halen. Hoos ontkende dit maar is er wel voor veroordeeld. Na zijn straf uitgezeten te hebben richtte hij Stichting Themis op, waarmee hij opkwam voor de belangen van gedetineerden in binnen- en buitenland. Hij heeft mij altijd keurig uitbetaald. En wat ook interessant was: ik kwam zo in contact met criminelen en gedetineerden die vol verhalen zaten.

Daarnaast begon ik te schrijven voor Reload, eensnowboardmagazine, en !Strictly magazine, een tijdschrift over de dancecultuur en de hele lifestyle die daarbij komt kijken. Ik interviewde bekende Nederlandse als Bart de Graaff en Kim van Kooten en schreef recensies van films en cd's.

Mijn werk voor !Strictly Magazine begon in de jaren die volgden steeds meer in het teken te staan van het maken van het blaadje: ik werkte op het laatst, eind jaren negentig, ongeveer drie dagen per week op de redactie en merkte dat ik dat erg leuk vond. Internet was aan het opkomen en speelde een steeds belangrijker rol in mijn werk: de floppy's werden e-mails. Langzamerhand begon internet ook een rol te spelen in het dagelijkse leven.

Via via kwam ik in contact met de legendarische blademan Peter J. Muller die voor velen onlosmakelijk aan het blad Hitweek in de jaren zestig is verbonden, en voor anderen voor altijd de grondlegger zal zijn van seksblad Candy. Muller had nu in plaats van de seksuele revolutie zijn zinnen gezet op de digitale revolutie en wilde een soort Gouden Gids maken van internetadressen met daaromheen een leuk blaadje: Internet Hotspots was geboren.

Ik was de chef en Muller de hoofdredacteur.

Een fysiek kantoor hadden we niet: alles gebeurde vanuit mijn oude studentenkamer aan de Schoutenstraat in Utrecht. We communiceerden geheel in stijl via e-mail.

Het eerste nummer van Internet Hotspots was een enorm succes en ging iets minder dan 40 duizend keer over de toonbank! Niet lang daarna begon de grote uitgeverij Sanoma ook internetbladen de markt in te pompen: de InternetPanorama gemaakt door mijn ex-collega's op dat moment en de iLife, gemaakt door de redactie van Revu, waren een paar titels waar Internet Hotspots tegenop moest boksen. Dat hebben we dus niet gered maar die tijd heeft me wel heel veel leuke dingen gebracht: ik ben

nog steeds trots dat wij de eersten waren en dat ik zoveel leuke mensen heb leren kennen door dat gekke blad. Ik ben in contact gekomen met (tekst)schrijvers Robert van Eijden en met Luuk Koelman, twee mannen die ik enorm bewonder. Robert vanwege zijn humor en Luuk vanwege zijn kritische pen.

Na Internet Hotspots kreeg ik een vaste internetrubriek bij het weekblad Veronica Magazine en begon ik steeds meer te werken voor andere bladen zoals Aloha, het blad van Tjerk Lammers over rockmuziek. Mijn goede vriend en ex-Strictly-medewerker Patrick Oxsener werkte daar als eindredacteur. Ik schreef recensies en verhalen. Ik ben nog steeds trots op mijn interview met de Amerikaanse muzieklegende Lee Hazelwood en denk met veel plezier terug aan mijn reportage met de Nederlandse rockband Bettie Serveert op tournee in de Verenigde Staten. Ik had de eer om met de band van New York naar Boston mee te mogen rijden.

***In 2000 werd mijn zoon geboren.
In 2002 werd mijn dochter geboren.***

Daarom moest ik wat meer vastigheid hebben. Ik kon niet meer de ene maand 500 euro verdienen en de andere 5000. Ik was voor een deel kostwinner geworden en moest een steady stroom van inkomsten hebben. Op een nieuwjaarsreceptie van Sanoma liep ik Leo Meijer van Panorama tegen het lijf. Hij vroeg of ik niet weer eens wat wilde doen voor Panorama. Dat leek me een goed idee. Een deel van de redactie had net met

Peter R. de Vries, die bij Panorama werkte als columnist, een nieuw misdaadblad gemaakt: Verdacht. Leo vroeg of ik het blad wilde gaan maken met Peter in een adviseursrol en Pieter van Acker, Panorama's legendarische art director als de beeldman. Ik stapte in dit avontuur en werd opnieuw gevoed met deze soort journalistiek die gaat over misdaad, justitie en criminelen. De misdadajournalistiek zat toen bovendien echt in de lift: ook op de redactie van Nieuwe Revu waren wat journalisten bezig met een misdaadblad: Prensa.

De legendarische Utrechtse journalist Gerrit Lijffijt was daar een van de drijvende krachten achter. Prensa was een misdaadkrantje op tabloidformaat, terwijl het idee achter Verdacht was om juist de misdaad op een glossy manier te brengen. Mooie kافت, dik papier, geen nietjes maar een gelijkde rug, een lumback zoals dat heet in tijdschriftland, en veel ruimte voor spectaculaire foto's. Verdacht heeft het langer volgehouden dan Prensa maar uiteindelijk toch ook het loodje gelegd.

Door de populariteit van de mannelijke lifestylebladen zoals Loaded en FHM in Engeland kwamen er in Nederland ook dat soort bladen op: Esquire en FHM Nederland bijvoorbeeld. Die maandelijkse mannenbladen hadden in hun toon, hun lezersbenadering, een gezond gevoel voor humor gekoppeld aan goede journalistiek met een lifestyle-sausje. Panorama wilde ook wel elementen van die bladen. Hoofdredacteur Frank Hitzert vroeg mij een lifestylrubriek te produceren voor in Panorama. Dat werd de rubriek Doen & Laten: vier pagina's vol met nieuwe gadgets op het gebied van eten, drinken, klussen, vrije tijd, mode, ja zelfs beauty. Elke week op een losse, humorvolle manier gebracht, zonder belerend vingertje. Vond ik erg leuk om te doen. En nog leuker: de rubriek sloeg enorm aan: ongeveer zes jaar hebben die vier pagina's Doen & Laten in de Pano gestaan, maar de laatste vier jaar niet meer door mij.

Rond 2003 kwam er een positie vrij op de redactie van Panorama: de functie chef Bruin Brood, zoals ze dat daar noemden. Je had de chef Gebak die zorg droeg voor de mooie vrouwen, de entertainment en de showbizz, en je had de chef Bruin Brood die zorgde voor de achtergrondreportages, de sportartikelen en de misdaadverhalen. Ik solliciteerde voor die functie en werd aangenomen. Sommige redacteurs waren daar helemaal

niet zo enthousiast over. Die wezen naar mijn rubriek Doen & Laten en zeiden: "Gaat die gast die momenteel schrijft over shampoos en magnetronmaaltijden mij nu vertellen wat er aan mijn misdaadverhalen schort?" Daar kwam het in essentie natuurlijk wel een beetje op neer, maar gelukkig wist ik al snel bij de meeste redacteurs het vertrouwen te winnen.

Ik had vanaf het verlaten van de school voor journalistiek in 1995 tot dan free lance gewerkt. In 2004 stapte ik over naar een vast dienstverband bij het leukste blad van Nederland.

Het was wel een vrij roerige tijd bij Panorama met veel personeelwisselingen en met hoofdredacteurs die kwamen en gingen wat leidde tot een niet echt duidelijke koers. Gelukkig werd Frans Lomans hoofdredacteur in 2006. Hij wist meteen dat Panorama een belangrijke titel was, niet alleen voor de uitgeverij, maar ook voor de lezers in het land, en besloot te focussen op misdaad. Ik moest me vooral bezighouden met misdaadverhalen binnentrekken. Bas van Hout kwam weer op regelmatige basis werken bij het blad en er

werd een vaste misdaadjournalist aangenomen: Koen Scharrenberg. Die keuzes leverden geen windeieren op: Panorama kreeg een journalistieker smoel (de vrouwen verdwenen van de cover) en, wat niemand had verwacht, de oplage steeg. Sommige mensen noemden dit het Lomans-effect, maar je kunt het ook het Holleeder-effect noemen. In januari 2006 werd de bekendste crimineel van Nederland opgepakt en Lomans en ik besloten om elke week iets, een groot verhaal, een kort twee- of drie-paginaverhaal of een stukje, over Holleeder te publiceren. Willem werd veroordeeld tot negen jaar voor de afpersing van diverse zakenlieden dus dat was afgelopen. Daarna gingen we vol op de motorclubs zitten. Ik ben er nog altijd trots op dat Panorama als eerste medium wist binnen te dringen bij de voor andere media zo gesloten bastions als Satudarah, Hells Angels en No Surrender.

Een klap in mijn gezicht was de veroordeling van journalist Koen Scharrenberg in een zeer onverkwikkelijke oplichtingszaak. Ineens bleek Panorama niet alleen over misdaad te schrijven maar er ook aan mee te doen. Door het wegvallen van Koen moest ik nog meer dan eerst op zoek naar goede mensen die konden schrijven over misdaad. Ik ben nog altijd ongelooflijk trots dat ik heb kunnen werken met professionals als Maaike

Ruepert, Lisette Knoop, Henk Strootman, Karin Sitalsing, Wouter Laumans, Bram Endedijk, Enzo van Steenberg, Jens Olde Kalter en nog veel meer mensen. Samen hebben we toch een blad gemaakt dat tegen de klippen op bleef publiceren over misdaad. Toen de mannen van de Mocromaffia wild om zich heen begonnen te schieten stonden in Panorama elke week de achtergrondverhalen bij het nieuws. Het leverde ons een trouwe aanhang op die zorgde voor een stabiele verkoop. Panorama werd het clubblad van de onderwereld genoemd of het populairste blad in de bajes. Geuzenna-men waar andere journalisten misschien op neerkijken maar waar ik trots op was- en nog steeds ben. Langzamerhand druppelden ook wat woorden van waardering binnen van collega's.

Het was alleen niet genoeg voor Sanoma: Panorama werd in 2015 verkocht aan Pijper Media uit Groningen. De eerste twee jaren waren nog wel goed te doen. Dat kwam ook omdat ik samen met mijn collega Martijn Haas gedurende tweeënhalve jaar had gewerkt aan de biografie van Stanley Hillis. We spraken daarvoor onder andere met topcrimineel Mink Kok in Libanon en met

Christian B., de beste vriend van Hillis, in Parijs. Dat boek werd een geweldig succes. Ik geloof dat de teller nu staat op zo'n 40 duizend verkochte exemplaren. Er is een tv-serie van het leven van Hillis gemaakt waar we als adviseurs mochten optreden en met het uitkomen van het boek hebben we heel wat mooie aandacht van de media gehad.

Bij Panorama begon het rond die tijd wel een beetje te rommelen. Frans Lomans besloot ermee op te houden. Er zou een vervanger komen voor hem maar die kwam niet. We kregen een anti-tankraket tegen onze gevel geschoten. Een ijskoude periode brak aan van alleen maar bezuinigen, bezuinigen, bezuinigen. Nog meer mensen gingen weg, drie redacteurs, waar ook weer geen vervangers voor kwamen. Goede free lance schrijvers liepen weg omdat ze soms drie maanden op hun geld moesten wachten. Het werd steeds moeilijker om het blad op mijn manier, volgens mijn normen, te vullen. De sfeer op de redactie was nog wel goed, maar we zaten in een omgeving die, op z'n zachtst gezegd, niet inspireerde.

Sinds 2018 kon ik gelukkig mijn ei kwijt in mijn werk voor mijn tweede boek, Martin H. geheten, over Martin Hoogland, de moordenaar van Klaas Bruinsma. Dat boek is op 8 juni 2021

uitgekomen bij uitgeverij Nieuw Amsterdam. Een week voor het uitkomen van het boek ben ik, zoals dat heet, "in goed overleg" met de directie van uitgeverij Pijper Media, weggegaan bij Panorama.

En ineens was ik weer vrij man. Dat was wel even wennen. Van ongeveer 15 jaar lang elke week een deadline, elke week een product, naar helemaal geen deadlines meer. Ik was gewend om elke week het misdaadnieuws te volgen en mijn column over misdaad te schrijven. Nu ineens stilte. Ja, nou ja, natuurlijk zijn er wel weer nieuwe projecten en ideeën voor boeken bij me opgekomen en staan er allerlei potjes op het vuur, maar dat wekelijkse miste ik echt wel.

Ik werd daar wat onrustig van.

En dat is een van de redenen dat ik deze site ben begonnen. Ik wilde dat mensen me konden vinden en ik wilde vertellen waar ik mee bezig ben. Na het boek Martin H. heb ik ook een documentaire over dat onderwerp mogen maken. Die documentaire heet, hoe toevallig, ook Martin H. en is te zien op Videoland.

Dat was het begin van een kort proeverijtje van de tv-wereld. Ik mocht met een enthousiast en jong team samenwerken aan een documentaire over de IRT-Affaire. Die affaire is een van de grootste opsporingschandalen in ons land geweest en speelde zich begin jaren negentig af. Daarvoor ben ik naar Spanje geweest om de Amsterdamse crimineel Rooie Ron te interviewen. We hebben nog wel het voorgesprek kunnen doen maar toen de afspraken gemaakt moesten worden voor het daadwerkelijke gesprek overleed Rooie Ron. Heel zonde. Daarnaast had Mink Kok, de crimineel die ook had meegewerkt aan De Kouwe Ouwe, zijn toezegging gedaan om aan deze documentaire mee te doen. Kok is een van de sleutelspelers uit die affaire. Helaas werd hij opgepakt voor cokehandel. Het bleek onmogelijk om hem te interviewen vanuit de gevangenis. De documentaire over de IRT-affaire is ondanks dit alles wel te zien op Amazon Prime. Ik ben er trots op omdat het zo'n lastig traject was om 'm te realiseren maar dat het toch gelukt is, en het eindresultaat zo mooi is. Je krijgt via heel menselijke verhalen zicht op die moeilijk te doorgronden affaire.

Tijdens het werk aan die documentaires ben ik ook begonnen aan een nieuw boek met de titel Drugsbaron. Dat is in de vroege lente van 2024 uitgekomen en gaat over het leven van

Janus van Wesenbeeck. Hij is een crimineel die model heeft gestaan voor de Netflix-serie Undercover en Ferry en de figuur Ferry Bouman. Frank Lammers is de acteur die Ferry Bouman speelt. Voor het eerst vertelt Janus in het boek Drugsbaron het ware verhaal. Hij groeide op in het beruchte woonwagenkamp Doolplein in Eindhoven om uiteindelijk een van de grootste drugsmokkelaars ter wereld te worden. Toen hij naar België verhuisde en zijn organisatie leidde vanaf een camping kreeg hij twee Belgische undercoveragenten in zijn nek. Dat is ook waar het eerste seizoen van de serie Undercover over gaat. Uiteindelijk heeft Janus zes jaar in Belgische gevangenissen doorgebracht. Het boek geeft een inkijkje in de doorgaans zo gesloten wereld van de woonwagenbewoners en omschrijf ik graag als Goodfellas in Brabant.

Vriendelijke groet,
Vico Olling

